

Permagel

Sortegem 3 exemplars del llibre d'Eva Baltasar

Una lesbiana suïcida aficionada al sexe i a la vida improductiva. Vet aquí un retrat possible de l'heroïna de *Permagel* (<http://clubeditor.cat/ca/lilibre/permagel>) (Club Editor), la primera novel·la d'Eva Baltasar (Barcelona, 1978), que forma part d'una trilogia sobre la vida d'una dona contemporània. Davant l'amenaça del món, la narradora de l'obra ha d'atrevir-se a sortir de la presó familiar, desactivar la mare obsessa de la salut i la germana obsessa de la felicitat, i negar-se a ser la que els altres volen que sigui.

En llegim el segon capítol i, de cara a Sant Jordi, en sortegem 3 exemplars. Per participar-hi només cal enviar un mail dient que t'interessa a participacatorze@gmail.com *

Foto: Susana Fernandez

?Quan siguis gran ho entendràs?, no es cansava de repetir la mama. No dec haver crescut prou. I això que m'esforçava a beure els gots de llet, uns gots alts i amples que semblaven boques animals, grosses com la meua cara, i que em deixaven el front senyalat amb una diadema vermella allí on reclinava la rebava de vidre. Hi cabia tanta llet, dins d'aquells gots, que la mama

sempre havia d'encetar una altra ampolla per acabar-los d'omplir fins dalt de tot, ben bé fins la rebava. ?Beu, beu com un gatet?, deia. ?Fes com un gatet, treu la llengüeta i llepa la lleteta.? Tants i tants litres de llet i jo tota blanca per dins, plena de tels de llet per dins, agafats a mi com llençols greixosos i mullats, enganxats a les meves parets, al revers de la meua pell. M'anul·laven, els tancs de llet de la mama, em feien menys persona, menys nena encara. Era com ser mig nena mig tanc de llet, una mena de dipòsit saturat. En acabar de beure no gosava ni moure'm, podia sentir la llet ballant a dins del meu estómac. No, ballant no, sotraguejant perillosament com l'aigua dins d'una galleda sotmesa a un trajecte precipitat i breu. Després, baixant com l'aigua per la canonada del vàter del veí. Ben igual, però dins meu. M'adonava de com la llet arrossegava les restes del sopar i ho deixava tot pintat de nou, net però llefiscós. Aquesta visió era tan potent que m'obligava a quedar-me quieta, immòbil, i la respiració se m'anava tornava superficial. Llavors només podia fer una cosa per suportar aquella estona, llegir. M'asseia a l'única cadira de la meua habitació. L'escriptori era de fusta de pi i tenia una coberta blanca a prova de nenes. ?És per fer els deures?, va recalcar la mama tan bon punt el fuster la va haver muntat. ?Ni pintar, ni retallar, ni pensaments de fer servir el cúter. Per cert, ¿on és el cúter? ¿No havia de ser aquí? ¿Al pot? ¿Amb les tisores? Busca el cúter i desa'l al seu lloc.? Amb les tisores. I no ho entenc, segueixo sense entendre-ho, no hi ha motiu.

M'he situat en un límit, visc en aquest límit, espero el moment d'abandonar el límit, la meua casa provisional. Provisional com totes les cases, de fet, o com un cos. No em prenc la medicació, la química és una brida que ens reté, que ens deixa avançar a un pas inofensiu. Suposa una redempció anticipada, allunya del pecat, o bé potser només ensenya a anomenar pecat l'exercici de la nostra llibertat assolida en un estat de pau ?prèvia a la mort, és clar. La mama es medica, el papa es medica, la meua germana al principi no, però després ja sí, es va fer gran i ho va entendre. Medicar-se és una solució provisional constant, igual que la bombeta de pocs watts penjant del sostre del rebedor. Vint anys de fosc rebedor i que poc que costa, acostumar-se a veure-hi tan poc! ?Vam fer posar al·lògenes a tot el pis i ens vam oblidar del rebedor!? Riures. ?Però el millor de tot és que no ens en vam adonar fins ahir!? Havien passat vint anys, vint anys de pintar-se els llavis tres vegades cada dia a mig centímetre del mirall, vint anys de buscar les claus amb els dits balbs. Jo creia que allò era normal, quan ets petit la normalitat se circumscriu a casa teua. És aquesta la normalitat que et conforma. Creixes arrecerat a dins dels seus patrons, agafes el seu cos, i el mateix passa amb el cervell, àvid i plàstic com fang. Després tardes anys, la ceguesa s'esquerda al cap de molts cops de martell, quan ja estàs atrapat en aquell nucli compacte que t'ha costat el noranta per cent de tot allò de bo que tenies per perforar. Surt d'aquí dins, ara, si pots! I sigues feliç, de pas, com ho és tothom. Medicació: quin remei. Però no el meu, millor avançar, salvatge, fins al límit i decidir. Al cap d'un temps acabes descobrint que el límit es deixa viure, vertical com mai, a frec del no-res, i que no només és possible habitar-hi sinó que també s'hi pot créixer de maneres diferents. Si del que es tracta és de sobreviure, la resistència pot ser que sigui l'única forma de viure intensament. És ara, en aquest límit, que em sento viva, viva com mai.

Eva Baltasar. Foto: Blai Tomàs

* Les dades que ens faciliten els participants seran incorporades a la base de dades de Catorze amb la finalitat d'enviar-los per correu electrònic el nostre butlletí setmanal.

Eva Baltasar

Permagel

CLUB EDITOR

Permagel (<http://clubeditor.cat/ca/livre/permagel>)

© Eva Baltasar
© Club Editor, 2018